

Wojciech JARUZELSKI

I sekretarz KC PZPR

Kazimierz BARCIKOWSKI

członek Biura Politycznego

Urodził się 22 marca 1927 r. w Zgłebowie woj. siedleckie, w rodzinie chłopskiej. Do PZPR wstąpił w 1953 r. W 1946 r. ukończył szkołę średnią w Mińsku Mazowieckim, w tym samym roku wstąpił do Związku Młodzieży Wiejskiej „Wici”. W latach 1946–1950 ukończył studia rolnicze, uzyskując dyplom inżyniera agronoma. W okresie studiów pełnił kierownicze funkcje w ZMP w Łodzi. W 1956 r. został sekretarzem ZG ZMP.

W latach 1954–1956 pracował na stanowisku zastępcy redaktora naczelnego Państwowego Wydawnictwa „Iskry”. W 1957 r. został wiceprzewodniczącym, a następnie przewodniczącym ZG Związku Młodzieży Wiejskiej. Ukończył studia doktoranckie w Wyższej Szkole Nauk Społecznych przy KC PZPR. Jest doktorem ekonomii. W 1963 r. został zastępcą kierownika Wydziału Organizacyj-

Józef BARYŁA

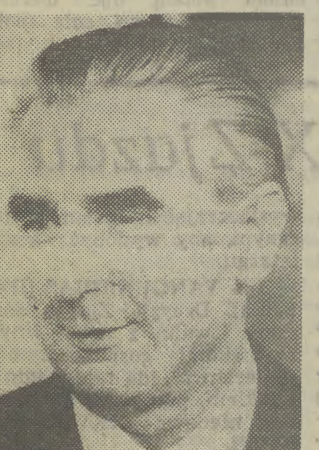
członek Biura Politycznego, sekretarz KC

Urodził się 21 listopada 1924 r. w Zawierciu, w rodzinie robotniczej. Do PPR wstąpił w 1946 r. W czasie II wojny światowej pracował jako robotnik w hucie szkła. Do Ludowego Wojska Polskiego wstąpił ochotniczo w maju 1945 r. W latach 1945–1947 brał czynny udział w walkach z reakcyjnym podziemiem o utrwalenie władzy ludowej. Ukończył Oficerską Akademię Polityczną. W 1964 r. uzyskał stopień doktora nauk humanistycznych. Pełnił szereg odpowiedzialnych funkcji na szczeblu taktycznym, operacyjnym i centralnym. Między innymi zastępca dowódcy dywizji ds.

Józef CZYREK

członek Biura Politycznego, sekretarz KC

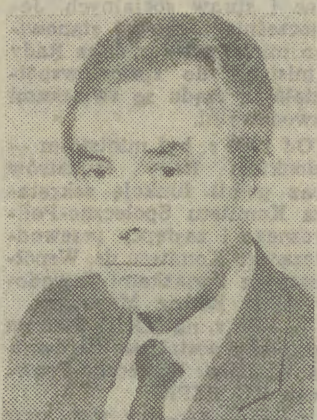
Urodził się 20 lipca 1928 r. we wsi Białobrzegi, woj. rzeszowskiej, w rodzinie chłopskiej. Do PZPR wstąpił w 1955 r.

Studiował w Uniwersytecie Jagiellońskim, gdzie w 1950 r. uzyskał stopień magistra nauk ekonomicznych. Działał w organizacjach młodzieżowych: był przewodniczącym Wojewódzkiego Komitetu Studenckiego Młodzieży Wiejskiej „Wici” w Rzeszowie oraz sekretarzem Okręgowego Związku Akademickiego Młodzieży Polskiej w Krakowie.

Centralne władze Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej

Jan GŁÓWCZYK

członek Biura Politycznego, sekretarz KC

Urodził się 30 maja 1927 r. w Grybowie, woj. nowosądeckiej, w rodzinie robotniczej. Do PZPR wstąpił w 1952 r. Studia wyższe ukończył na Uniwersytecie Jagiellońskim, na Wydziale Rolnym, otrzymując stopień magistra ekonomii. Stopień doktora nauk ekonomicznych uzyskał w SGPIŚ w Warszawie w 1975 roku. W okresie okupacji pracował jako robotnik w Nowym Sączu, po wyzwoleniu — w Wydziale Finansowym Powiatowej Rady Narodowej w Nowym Sączu. Po ukończeniu studiów wyższych był pracownikiem naukowym w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Krakowie. W 1954 r. ukończył Instytut Nauk Społecznych przy KC PZPR w latach 1955–1956 był sekretarzem KZ PZPR w Zakładach Przemysłu Bawełnianego im. J. Marchlewskiego w Łodzi. Od 1957 do 1962 r. pracował w Wyższej Szkole Nauk Społecznych przy KC PZPR w Warszawie jako pracownik naukowy. Równocześnie przez wiele lat był redaktorem naczelnym tygodnika „Życie Gospodarcze”.

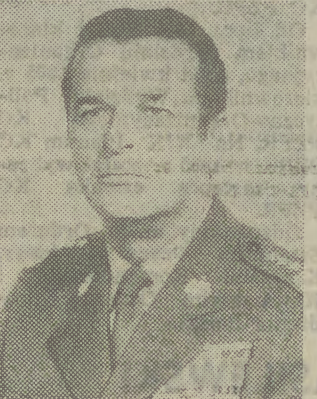
W okresie studiów działał w organizacjach młodzieżowych, w Federacji Polskich Organizacji Studenckich, w ZMP i ZSP — m. in. jako przewodniczący Rady Uczelnianej ZSP UJ. Był w ciągu kilku kadencji członkiem Prezydium PTE oraz Prezydium SDP.

Na IX Nadzwyczajnym Zjeździe PZPR wybrany członkiem KC PZPR oraz zastępcą członka Biura Politycznego. Na funkcję sekretarza KC powołany został w 1982 r. na IX Plenum. Przewodniczący Komisji Polityki Społecznej KC PZPR.

Odniesiony m. in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski i Orderem Sztandaru Pracy I klasy.

Czesław KISZCZAK

członek Biura Politycznego

W 1973 r. został mianowany generałem brygady. W 1979 r. otrzymał nominację na stopień generała dywizji, zaś w 1983 r. na stopień generała broni.

Od 1979 r. był szefem Wojskowej Służby Wewnętrznej MON. Jest przewodniczącym Komitetu Rady Ministrów ds. Przestrzegania Prawa, Porządku Publicznego i Dyscypliny Społecznej.

W lipcu 1981 r. został powołany na stanowisko podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych — kierownika resortu, następnie — na stanowisko ministra spraw wewnętrznych.

Na VIII Zjeździe PZPR wybrany został zastępcą członka KC; od IX Nadzwyczajnego Zjazdu PZPR — członkiem KC. Od 1982 r. zastępca członka Biura Politycznego KC PZPR. Był członkiem Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego.

Posł na Sejm IX kadencji. Odniesiony m. in. Orderem Budowniczych Polski Ludowej, Orderem Sztandaru Pracy I klasy, Krzyżem Grunwaldu III klasy, Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zbigniew MESSNER

członek Biura Politycznego

na profesora zwyczajnego. W latach 1968–1975 był prorektorem, a od 1975 r. do 1981 r. rektorem Akademii Ekonomicznej w Katowicach.

Pełnił różne funkcje w Komitecie Uczelnianym Partii. Był członkiem Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Katowicach. Na IX Nadzwyczajnym Zjeździe został wybrany członkiem KC, a następnie członkiem Biura Politycznego KC PZPR.

Jako radny WRN w Katowicach od 1973 r. zostaje wybrany przewodniczącym WRN w 1980 r. W 1982 r. powierzono mu zostaje funkcją I sekretarza KW PZPR w Katowicach, która pełnił do grudnia 1983 r.

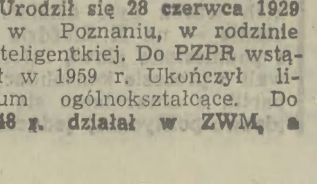
22 listopada 1983 r. powołany zostaje na stanowisko wiceprezesa Rady Ministrów koordynującego prace rządu. W listopadzie 1985 r. Sejm powołał go na stanowisko prezesa Rady Ministrów.

Jest długoletnim działaczem Polskiego Towarzystwa Ekonomicznego, którego wiceprzewodniczącym był przez 10 lat.

Odniesiony Orderem Sztandaru Pracy I klasy i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski; „Zasłużony Nauczyciel PRL” i „Honorowy Górnik PRL”.

Alfred MIODOWICZ

członek Biura Politycznego

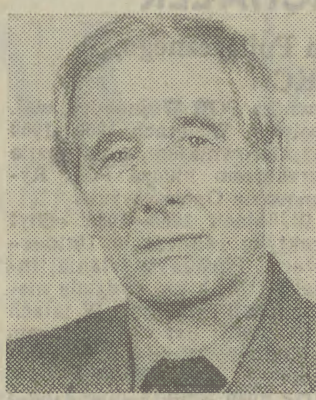
Urodził się 28 czerwca 1929 r. w Poznaniu, w rodzinie inteligentnej. Do PZPR wstąpił w 1959 r. Ukończył liceum ogólnokształcące. Do 1949 r. działał w ZWZM, a

wnikiem naukowym w Wyższej Szkole Ekonomicznej w Krakowie. W 1954 r. ukończył Instytut Nauk Społecznych przy KC PZPR w latach 1955–1956 był sekretarzem KZ PZPR w Zakładach Przemysłu Bawełnianego im. J. Marchlewskiego w Łodzi. Od 1957 do 1962 r. pracował w Wyższej Szkole Nauk Społecznych przy KC PZPR w Warszawie jako pracownik naukowy. Równocześnie przez wiele lat był redaktorem naczelnym tygodnika „Życie Gospodarcze”.

W okresie studiów działał w organizacjach młodzieżowych, w Federacji Polskich Organizacji Studenckich, w ZMP i ZSP — m. in. jako przewodniczący Rady Uczelnianej ZSP UJ. Był w ciągu kilku kadencji członkiem Prezydium PTE oraz Prezydium SDP.

Na IX Nadzwyczajnym Zjeździe PZPR wybrany członkiem KC PZPR oraz zastępcą członka Biura Politycznego. Na funkcję sekretarza KC powołany został w 1982 r. na IX Plenum. Przewodniczący Komisji Polityki Społecznej KC PZPR.

Odniesiony m. in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski i Orderem Sztandaru Pracy I klasy.

Włodzisław MOKRZYŚZCZAK

członek Biura Politycznego, przewodniczący CKKR

Urodził się 3 sierpnia 1938 r. w Ostrowcu Świętokrzyskim, w rodzinie robotniczej. Do PZPR wstąpił w 1959 r. Po ukończeniu studiów na Wydziale Komunikacji Politechniki Warszawskiej w 1961 r. uzyskał stopień magistra inżyniera. Rozpoczął pracę zawodową w DOKP Gdańsk; przeszedł różne szczeble zawodowej kariery do stanowiska zastępcy dyrektora DOKP. W 1974 r. wyznaczony został na funkcję dyrektora Rejonowej Dyrekcji PKP w Olsztynie.

Pełnił różne funkcje partyjne, m. in. był I sekretarzem KZ, członkiem Egzekutywy Komitetu Wojewódzkiego i przewodniczącym Komisji Ekonomicznej KW PZPR. W 1976 r. został wybrany sekretarzem, a w 1981 r. I sekretarzem Komitetu Wojewódzkiego PZPR w Olsztynie.

Do Komitetu Centralnego PZPR wybrany na IX Nadzwyczajnym Zjeździe. Od lipca 1981 r. jest zastępcą członka Biura Politycznego KC PZPR. W październiku 1981 r. na V plenarnym posiedzeniu KC PZPR został wybrany sekretarzem Komitetu Centralnego PZPR. Jest wiceprzewodniczącym Komisji Wewnątrzpartyjnej KC PZPR.

Odniesiony między innymi Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Zygmunt MURAŃSKI

członek Biura Politycznego

Urodził się 11 marca 1952 r. w Czernicy, w rodzinie robotniczej. Do PZPR wstąpił

Marian ORZECZOWSKI

członek Biura Politycznego

Urodził się 24 października 1931 r. w Radomiu, w rodzinie robotniczej. Do PZPR wstąpił w 1952 r. Od 1947 r. rozpoczął działalność w organizacjach młodzieżowych — najpierw w OMTUR, a od 1948 r. w ZMP. Od 1955 r. — po ukończeniu studiów historycznych na uniwersytecie w Leningradzie — podjął pracę w Uniwersytecie im. Bolesława Bieruta we Wrocławiu jako asystent. Doktorat nauk humanistycznych uzyskał w 1961 r., a w 1964 r. habilitował się w zakresie nauk historycznych. Od 1971 r. profesor nadzwyczajny, a od 1977 r. profesor zwyczajny nauk politycznych. W latach 1969–1972 był dyrektorem Instytutu Nauk Politycznych Uniwersytetu Wrocławskiego. W latach 1972–1975 piastował godność rektora tej uczelni.

Pełnił wiele funkcji w ruchu młodzieżowym, jak również w PZPR; był m. in. członkiem i sekretarzem władz uczelnianych PZPR, działał w zespołach i komisjach KW we Wrocławiu i Komitetu Centralnego PZPR. Delegat na IX Nadzwyczajny Zjazd PZPR, na którym został wybrany do Biura Politycznego KC PZPR. Na V Plenum KC w 1981 r. wybrany został sekretarzem KC, XIV Plenum KC PZPR w 1983 r. powołało go na zastępcę członka Biura Politycznego KC PZPR. Przewodniczący Komisji Międzynarodowej KC PZPR.

Od grudnia 1982 r. pełnił funkcję sekretarza generalnego Tymczasowej Rady Krajowej PRON, a następnie od I Kongresu w 1983 r. był sekretarzem generalnym Rady Krajowej PRON. W 1984 r. mianowany na stanowisko rektora Akademii Nauk Społecznych PZPR. Członek Prezydium Rady Krajowej PRON.

Jest autorem wielu publikacji na temat historii najnowszej Polski i polskiego ruchu robotniczego oraz dzieł myśli politycznej stosunków polsko-niemieckich, dzieł o najnowszych Niemczech i Czechach.

W listopadzie 1983 r. Sejm powołał go na stanowisko ministra spraw zagranicznych.

Odniesiony m. in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Tadeusz PORĘBSKI

członek Biura Politycznego, sekretarz KC

Urodził się 16 kwietnia 1931 r. w Bielsku-Białej, w rodzinie robotniczej. Do PZPR wstąpił w 1950 r.

Po ukończeniu studiów w Politechnice Wrocławskiej, w 1956 r. rozpoczął pracę w macierzystej uczelni. Doktoryzował się w 1961 r., stopień doktora habilitowanego uzyskał w 1965 r.; specjalizuje się w dziedzinie mechaniki technicznej. Profesor nadzwyczajny nauk technicznych. Od 1969 r. do 1980 był rektorem Politechniki Wrocławskiej.

Na IX Nadzwyczajnym Zjeździe wybrany w skład Biura Politycznego KC PZPR.

XIV Plenum KC PZPR w 1983 r. wybrało go na funkcję sekretarza KC. Przewodniczący Komisji Wewnętrznej KC PZPR.

Posł na Sejm VIII i IX kadencji. Przewodniczący Klubu Poselskiego PZPR.

Odniesiony m. in. Orderem Sztandaru Pracy I klasy i Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski z Gwiazdą; „Zasłużony Nauczyciel PRL”.

Florian SIWICKI

członek Biura Politycznego

Urodził się 10 stycznia 1925 r. w Łucku, w rodzinie podofficera zawodowego. Do PPR wstąpił w 1948 r.

Podczas wojny, od 1940 r., przebywał wraz z rodziną na terenie Związku Radzieckiego, gdzie pracował jako robotnik. Na początku 1943 r. zostaje powołany do Armii Radzieckiej, po czym w maju tego roku wstąpił ochotniczo do 1. Dywizji Piechoty im. Tadeusza Kościuszki. W grudniu tego roku, po ukończeniu z pierwszą lokatą Polskiej Szkoły Oficerskiej w Riazaniu, uzyskał stopień podporucznika. W 1. Oficerskiej Szkole Piechoty im. Tadeusza Kościuszki zostaje dowódcą pododdziału, a następnie wykładowcą. W pierwszych latach powojennych brał udział w walce o utrwalenie władzy

Od 1971 r. pełnił funkcję I zastępcy szefa Sztabu Generalnego WP, a od 1973 r. szefa Sztabu Generalnego WP — wiceministra obrony narodowej. Jest generałem armii. W 1983 r. powołany został na stanowisko ministra obrony narodowej. Był członkiem Wojskowej Rady Ocalenia Narodowego.

Na V Zjeździe Partii wybrany został zastępcą członka KC, na VII, VIII i IX Zjeździe wybrany zostaje członkiem KC. Od 1981 r. zastępca członka Biura Politycznego KC.

Posł na Sejm VII, VIII i IX kadencji. Członek sejmowej Komisji Spraw Zagranicznych.

Jest wiceprezesa Rady Naczelnej ZBoWiD.

Odniesiony m. in. Orderem Budowniczych Polski Ludowej, Orderem Sztandaru Pracy I klasy, Orderem Grunwaldu I klasy. Posiada również Order Lenina.

Zofia STĘPIEŃ

członek Biura Politycznego

Urodziła się 1 sierpnia 1939 r. w Częstochowie, w rodzinie robotniczej. Do PZPR wstąpiła w 1965 r.

Od 1963 r. pracuje jako szwaczka w Częstochowskich Zakładach Przemysłu Liniarskiego „Stradom”.

Pełniła wiele funkcji partyjnych — była I sekretarzem Podstawowej Organizacji Partyjnej, członkiem Egzekutywy Komitetu Zakładowego PZPR, członkiem Komitetu Miejskiego PZPR w Częstochowie. Na IX Nadzwyczajnym Zjeździe Partii wybrano ją na zastępcę członka, a następnie została członkiem Komitetu Centralnego PZPR.

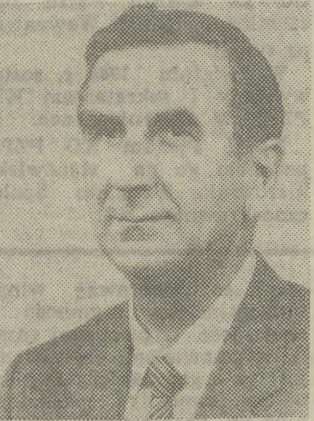
Od IX Zjazdu PZPR — członkiem KC. I Plenum KC wybrało go na sekretarza KC. W 1982 r. na VII Plenum KC został wybrany zastępcą członka Biura Politycznego KC PZPR. Na IX Plenum KC PZPR w 1982 r. wybrany został członkiem Biura Politycznego KC PZPR. XXII Plenum KC PZPR wybrało go na sekretarza KC PZPR. Przewodniczący Komisji Reformy Gospodarczej i Polityki Ekonomicznej KC PZPR.

Jest posłem na Sejm IX kadencji.

Odniesiony m. in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

Marian WOŹNIAK

członek Biura Politycznego, sekretarz KC

Urodził się 2 marca 1936 r. w Dąbrowicy, w rodzinie inteligentnej. Do PZPR wstąpił w 1960 r.

W 1957 r. ukończył Akademię Ekonomiczną w Poznaniu i podjął pracę w Wojewódzkiej Komisji Planowania Gospodarczego w Zielonej Górze. W latach 1961–1965 kierował działem planowania inżynierskich w Zielonej Górze. W latach 1965–1966 kierował działem planowania inżynierskich w Zielonej Górze. W latach 1966–1967 był wiceprezesa Zarządu Zakładów Rafinacyjnych i Petrochemicznych w Płocku, sprawując zarazem funkcję nieetatowego sekretarza ds. ekonomicznych w Komitecie Zakładowym PZPR. Był zastępcą dyrektora przedsiębiorstwa „Petrobudowa”. W latach 1967–1970 był przewodniczącym Prezydium MRN w Płocku, a następnie do 1973 r. zastępcą przewodniczącego warszawskiej WRN. Od 1973 r. do 1978 r. pracował na stanowisku wicedyrektora, a potem dyrektora Zespołu Planowania Terenowego w Komisji Planowania przy Radzie Ministrów. Od 1979 r. — wojewoda siedlecki. W czerwcu 1981 r. na konferencji wojewódzkiej PZPR w Siedlcach wybrany został I sekretarzem Komitetu Wojewódzkiego PZPR.

Od IX Zjazdu PZPR — członkiem KC. I Plenum KC wybrało go na sekretarza KC. W 1982 r. na VII Plenum KC został wybrany zastępcą członka Biura Politycznego KC PZPR. Na IX Plenum KC PZPR w 1982 r. wybrany został członkiem Biura Politycznego KC PZPR. XXII Plenum KC PZPR wybrało go na sekretarza KC PZPR. Przewodniczący Komisji Reformy Gospodarczej i Polityki Ekonomicznej KC PZPR.

Jest posłem na Sejm IX kadencji.

Odniesiony m. in. Krzyżem Komandorskim Orderu Odrodzenia Polski.

